

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. Bc. P. N.**, zastoupený Mgr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Sokolská třída 936/21, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 11. 2024, č. j. 20 A 9/2021 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2021 uznal Magistrát města Ostravy (dále jen „magistrát“) žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v souvislosti s porušením § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, za což žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 11. 1. 2021 v 10:45 hod. jako řidič motorového vozidla t. z. Hyundai, RZ X, v Ostravě, na kruhovém objezdu MÚK Rudná – 354 km dálnice D1 při jízdě vozidlem držel v pravé ruce mobilní telefon. Odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutím ze dne 6. 10. 2021, č. j. MSK 104317/2021, zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). V ní uvedl, že správní orgány při hodnocení důkazů upřednostnily výpověď zasahujícího policisty, ačkoli ta stojí v souhrnu dalších důkazů osamoceně a v některých částech je pochybná a nepřesvědčivá. Namítal, že policista nemohl vidět, zda žalobce držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon, neboť policejní vozidlo jelo v levém pruhu a auto žalobce v pravém – telefon tak musel být z pohledu policisty za hlavou žalobce. Stejně tak policista nemohl vidět do auta žalobce, neboť je vyšší než policejní vozidlo. Podle žalobce je výpověď policisty nepřesvědčivá

i pro jeho tvrzení, že z důvodu lomu paprsku světla na skle vozidla nebyl pořízen kamerový záznam na policejním vozidle, ačkoli následně policista uvedl, že kamerový záznam pořízen byl, ale pro oslunění je nečitelný. Výpověď policisty je proto nutné hodnotit spíše jako nevěrohodnou.

[3] Krajský soud žalobu svým rozsudkem ze dne 7. 3. 2022, č. j. 20 A 9/2021 - 30, zamítl. V jeho odůvodnění poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je přestupek projednáváný v této věci často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, přičemž vypovídající policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. V dané věci podle krajského soudu nevyšly najevo okolnosti naznačující, že by zasahující policista byl na případu zainteresován nebo nepostupoval nestranně. Ohledně námitek, podle nichž nemohl zasahující policista přestupek vidět, odkázal krajský soud na vypořádání této argumentace v rozhodnutí žalovaného. Pokud jde o tvrzené oslunění kamery, krajský soud upozornil, že je třeba rozlišovat mezi tzv. ruční kamerou, kterou má k dispozici policista a která v rozhodný okamžik zapnuta nebyla, a kamerou služebního vozidla, která zapnuta byla, ale podle policisty nebylo možné z důvodu údajného lomu paprsku světla o čelní sklo prokazatelně určit, zda žalobce telefon v danou chvíli držel nebo nedržel. Krajský soud doplnil, že záznam pořízený kamerou služebního vozidla není součástí spisu. Za této situace nelze určit, co přesně bylo na záznamu vidět. To však není podstatné, neboť správní orgány prokázaly naplnění skutkové podstaty jiným způsobem.

[4] Žalobce podal proti danému rozsudku kasační stížnost. Na jejím základě Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 6. 6. 2024, č. j. 3 As 142/2022 - 23, uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu jednání. Kasační soud upozornil, že správní orgány i krajský soud založily své posouzení věci na výpovědi jednoho ze dvou zasahujících policistů a na jeho tvrzení, že záznam z kamery služebního vozidla není průkazný a kvalitní z důvodu lomu paprsku světla o čelní sklo vozidla žalobce. Stejně tak vyhodnotily, že k prokázání spáchání předmětného přestupku postačovalo provedení důkazu svědeckou výpovědí pouze prvního z policistů, který na místě přestupek s žalobcem projednal a následně sepsal úřední záznam, přestože podle správního spisu viděl spáchání přestupku i druhý ze zasahujících policistů.

[5] Kasační soud s uvedeným postupem nesouhlasil. K neprovedení důkazu kamerovým záznamem uvedl, že správní orgány ani krajský soud nemohou při hodnocení věci vycházet ze skutečnosti, kterou samy neověřily a která nemá oporu ve správním ani v soudním spisu. Takový postup představuje vadu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud chybně nekriticky převzal tvrzení správních orgánů o neprůkaznosti důkazu kamerovým záznamem; namísto toho bylo jeho povinností provést tímto kamerovým záznamem dokazování. Stejně tak měl s ohledem na závěry judikatury (srov. odst. [22] daného rozsudku kasačního soudu) provést důkaz svědeckou výpovědí druhého policisty. Neprovedení těchto dvou důkazů vzbuzovalo důvodné pochybnosti o skutkových okolnostech spáchaného přestupku. Nejvyšší správní soud uzavřel, že krajský soud se dopustil vady řízení, která spočívala v nedostatečném či nesprávně provedeném dokazování. Zavázal jej přitom, aby se pokusil obstarat předmětný kamerový záznam z policejního vozidla; pokud se jej podaří opatřit, bude jeho povinností provést jím důkaz, a poté jej zhodnotit v kontextu doposud provedených důkazů. Nebude-li možné

pokračování

z objektivních důvodů tento důkaz provést, bude povinností krajského soudu vycházet ze stávajících důkazů a před vydáním nového rozhodnutí zhodnotit dopad neprovedení předmětného důkazu na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Kasační soud rovněž zavázal krajský soud, aby provedl důkaz svědeckou výpovědí druhého zasahujícího policisty a zhodnotil jej v kontextu důkazů provedených ve správním řízení. Poté bude krajský soud povinen ve věci znovu rozhodnout.

[6] V dalším řízení krajský soud žalobu napadeným rozsudkem opětovně zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že na jeho žádost o předmětný kamerový záznam reagovalo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje svým vyjádřením ze dne 26. 7. 2024. V něm soudu sdělilo, „že [policie] fyzickou kontrolou archivovaných kamerových záznamů k přestupkovým jednáním z minulých let zjistila, že k předmětnému skutku [...] není k dispozici žádný kamerový záznam,” (srov. odst. 18 napadeného rozsudku). Při jednání dne 7. 11. 2024 provedl krajský soud důkaz uvedeným vyjádřením i svědeckou výpovědí druhého zasahujícího policisty; ten k věci uvedl, že „vzhledem k době, která od spáchání přestupku uplynula, si žádné konkrétní okolnosti přestupkového jednání nepamatuje a není schopen si tento konkrétní přestupek jakkoliv vybavit,” (srov. odst. 19 napadeného rozsudku).

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku připomněl obsah právního názoru, jímž jej Nejvyšší správní soud zavázal, a vyhodnotil, že tomuto pokynu plně vyhověl. Zdůraznil přitom, že postup policistů v projednávané věci, kteří předmětný kamerový záznam nezajistili, nebyl zcela správný; od této nesprávnosti však lze odhlédnout, neboť věrohodnost ostatních důkazních prostředků nebyla ničím zpochybněna. Odkázal k tomu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který skutkově podobné případy již v minulosti posoudil s tímž výsledkem. Soud následně vyhodnotil důkazy provedené správními orgány a uzavřel, z jakých důvodů žalobci a jeho skutkové verzi případu neuvěřil, a proto žalobu zamítl.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl tento rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V první řadě namítal, že jeho kasační stížnost je s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť krajský soud nerespektoval právní názor, jímž jej Nejvyšší správní soud zavázal. Podle stěžovatele krajský soud tento závazný právní názor nesprávně vyložil – jeho povinnost soudu nespočívala v tom, že pouze formalisticky provede předmětné důkazy, aby následně rozhodl stejně za nezměněného skutkového stavu. Kasační soud totiž zřetelně dovodil, že doposud zjištěný skutkový stav neobstojí, nebyl zjištěn řádně a panují o něm pochybnosti. Proto bylo povinností krajského soudu zjistit stav věci, o němž důvodné pochybnosti nejsou. V tomto pochybení krajského soudu spatřuje stěžovatel i přijatelnost a důvodnost své kasační stížnosti. Stěžovatel dále trval na svých námitkách, které uplatnil již v kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 7. 3. 2022.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji zdejší soud odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl.

[10] Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost „nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod

kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“ V tomto směru lze poukázat např. na nálezn Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, publ. pod č. 119/2005 USn., podle něhož je smyslem a účelem daného ustanovení to, „aby se Nejvyšší správní soud znovu nemusel zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“ Daný závěr se odráží i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudek ze dne 9. 5. 2019, č. j. 3 As 80/2017 - 74, odst. [48], či usnesení ze dne 29. 8. 2024, č. j. 3 As 52/2024 - 73, odst. [9] a násl.

[11] Je vhodné podotknout, že krajský soud rozhodoval v projednávané věci opětovně poté, co jeho původní rozsudek Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 6. 6. 2024 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zdejší soud se v tomto svém prvním rozsudku zejména ztotožnil s posouzením krajského soudu; ten na základě do té doby provedeného dokazování (s výhradou možné korekce v důsledku doplnění dokazování) dospěl k závěru, že stěžovatel ve chvíli spáchání přestupku držel v ruce telefon, a nikoli jiný předmět. Kasační soud rovněž vyhodnotil, že se krajský soud korektně přiklonil k závěrům správních orgánů, které důsledně vypořádaly námitky, jež stěžovatel uplatnil i v řízení o žalobě (a následně též v kasační stížnosti). Přestože Nejvyšší správní soud uvedené kasační námitky vypořádal, stěžovatel je v nyní podané kasační stížnosti uplatnil opětovně, a to v takřka shodné podobě jako v prvním případě, o němž zdejší soud rozhodoval. S ohledem na závěry nadepsané judikatury jsou tyto kasační námitky ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustné, a proto je Nejvyšší správní soud nemůže znovu posuzovat

[12] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se zdejší soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji pro nepřijatelnost (usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, publ. pod č. 4219/2021 Sb. NSS, odst. [11] a [12]).

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti neoznačil právní otázku, kterou se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval, eventuálně kterou kasační soud či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu. Stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti v tom, že krajský soud chybně vyložil právní názor, jímž jej kasační soud závázal, a v důsledku toho jej nenásledoval. Konkrétně pak podle stěžovatele krajský soud řádně nezjistil skutkový stav projednávané věci, přestože k tomu byl v souladu s pokynem kasačního soudu povinen.

[14] K tomu zdejší soud uvádí, že takovéto pochybení může zakládat přijatelnost kasační stížnosti. Nelze však pustit ze zřetele požadavek zákona, aby věc svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele. Vady řízení před krajským soudem či vady v jeho úsudku při rozhodnutí ve věci by tedy musely být extrémní povahy a takového rázu, že by bylo v rozporu se samotným principem práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, pokud by k nim Nejvyšší správní soud nepřihlédl.

pokračování

[15] Vadami takového charakteru napadený rozsudek evidentně netrpí. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že vada nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kterou krajskému soudu vytknul, spočívala v tom, že krajský soud neprovedl takové dokazování, které by odstranilo důvodné pochybnosti kasačního soudu. Ty měl zdejší soud o alternativních skutkových verzích případu a plynuly mu z nejistoty ohledně existence důkazních prostředků, z nichž mohly vyvstat další skutkové okolnosti relevantní pro projednávanou věc. Krajský soud následně dospěl k závěru, že předmětné důkazní prostředky buďto neexistují, anebo z nich pro nyní posuzovaný případ nic relevantního neplyne. Je třeba doplnit, že Nejvyšší správní soud tento postup předvídal a ve svém závazném právním názoru akceptoval, že „[n]ebude-li možné z objektivních důvodů tento důkaz [kamerovým záznamem] provést, bude krajský soud vycházet ze stávajících důkazů.“

[16] Stěžovatel proto vykládá příčinu důvodných pochybností Nejvyššího správního soudu nesprávně. Předmětné důvodné pochybnosti spočívaly výhradně v potenciální existenci důkazů, které by mohly ovlivnit doposud zjištěný skutkový stav. Neexistence takových důkazů však sama o sobě nevyvolává pochybnosti o skutkovém ději zjištěném na základě dosud provedených důkazů (srov. v podobnostech rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2024, č. j. 3 As 276/2022 - 26, odst. [19]). Jinými slovy, krajský soud nebyl na základě závazného právního názoru kasačního soudu povinen zjišťovat skutkový stav, který by byl významně odlišný od toho, který byl doposud z důkazních prostředků zjištěn, nýbrž ověřit, že zde neexistují důkazy, které by mohly dosud zjištěné závěry zpochybnit. Krajský soud k takovému výsledku nedospěl, a proto setrval na dosavadním skutkovém stavu, a to zcela v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. S ohledem na výše uvedené odmítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104 odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou.

[17] Kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Na straně žalovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by mohly vést k mimořádné aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, publ. pod č. 4219/2021 Sb. NSS.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. července 2025

L. S.

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda senátu